

28 Vriendin 23

vertelt rustig dat ik me er niets van moet aantrekken. "Als hij het nog een keer doet, stap ik uit en vraag aan die man of ik hem ergens mee kan helpen," zegt hij. Zijn rust straalt op mij over. Als ik even later van plaats wissel met Lida, zijn de afgelopen drie kwartier omgevlogen.

Slappe lach

Aan Lida's ogen zie ik dat ze bang is. Jan legt ook haar uit dat ze het beste van 'boven naar beneden' kan starten. Dat wil zeggen: eerst de motor aan, dan de versnellingspook in de eerste versnelling zetten, vervolgens de handrem eraf, de koppeling op laten komen en gas geven. Een kwartier later kan ik niet anders dan vaststellen dat ik vind dat Lida best goed rijdt. Ik merk dat ze wat onzeker is, doordat ze ondertussen veel vragen op Jan afvuurt, maar voor mijn gevoel vormt ze zeker geen gevaar op de weg. Zelf vindt ze van wel. "Het is toch belachelijk dat wij ons rijbewijs hebben!" zegt ze tegen Jan. "O, en geldt dat voor de rest van Nederland niet dan?" antwoordt hij relaxed. "Als je zelfvertrouwen wilt opbouwen, moet je die gedachte echt loslaten." Even later voert Lida een perfecte hellingproef uit en lees ik het sms'je voor dat ik van mijn hoofdredacteur Lydia heb gekregen nadat ik haar per sms liet weten dat ik vanochtend het gaspedaal niet herkende. Niks aan de hand. Gordel (dat is die riem aan de deur) om en gas! schrijft zij. Aan het feit dat Lida, Cynthia en ik alledrie de slappe lach krijgen, merk ik dat we ontspannen. We lachen nog

harder als Lida op een gegeven moment heel droog constateert dat ze per ongeluk op het fietspad is gaan rijden. "Meestal zit ik op de fiets, vandaar dat het me waarschijnlijk bekend voorkwam." Volgens fotograaf Wout Jan, die snel foto's schiet als we inparkeren, liggen wij vooral dubbel van de zenuwen... Cynthia lijkt achter het stuur het rustigst van ons drieën. Ogenscheinlijk moeiteloos schakelt zij al snel door naar de derde en later naar de vierde versnelling. Als ik haar complimenteer omdat haar angst niet heel erg aan de oppervlakte lijkt te verschijnen, bekent zij dat haar ziekte, spierreuma, ook een van de redenen is dat zij al lange tijd niet heeft gereden. "Ik kan niet zo lang in één houding zitten en als je rijdt, moet dat natuurlijk wel," zegt ze. Jan geeft haar als belangrijkste tip dat ze veel minder krampachtig moet proberen te schakelen. "Je verkracht de versnellingspook bijna, terwijl dat nergens voor nodig is. Een klein tikje geven is al genoeg."

Doemscenario's

's Middags rijden Lida, Cynthia en ik alledrie ruim een uur. Lida en Cynthia voelen zich meer ontspannen, doordat ze de auto iets beter kennen en het hen een veilig gevoel geeft dat Jan altijd kan ingrijpen als dat nodig is. Ik merk aan mezelf dat ik weer even een drempel over moet, juist omdat Jan nu een beetje weet wat mijn niveau is en

